

Συγχο πού. Μεσ. Μν. Ίωαννίν.

Ἡπ. Χρ. 1,745

Ἰ. Ήλεονούσα

Ἡπικίρον, 18. αἰ.

Ἡ ἐπιγραφή, ἐν τῷ Ναύρην τῆς ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ τοί-
χου εἰσόδου τῆς Μονῆς Ἰελεονούσης φαίνεται ὅτι μετὰ τὴν
μεταρρυθμίσει ἔχοντο εἰς τὸ μέγεθος κατὰ τὸ ἔτος 1757.
ὡς + Γίνωσκε ὡς ἀναγνώστης, ὅτι ὁ ναύρηνς οὗτος ἐκτίσθη μὴ
πρότερον μετὰ τῆς περιοχῆς καὶ τῶν λοιπῶν τῶν οἰκιστῶν
ἐπὶ τῇ κτιστικῇ τοῦ αἰοδίου καὶ ἐν πτωχεύσει
πετρεῖσι καὶ Γερασίμου ἀρχιερατῶντος τοῦ πατριάρχα
μεγάλου Γρηγορίου τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱεροεπίσκοπου

δε' ὁ αὐτὸς καίρηξ διὰ δαιπάνη τινῶν φιλοθέων χρυσία.
 τῶν ἐν τῇς μοῆς ἡγουμένων τότε τοῦ ἐν ἱερομονα-
 χίᾳ κυρίου Χριστοφόρου καὶ διὰ εὐρυχωρίαν τῇ ἐκκλησίᾳ
 ἐκρημνίσθη ἡ μέση παλαιὰ τῇ ἐκκλησίᾳ ἥτις ἦν πηλοῖον
 τοῦ δεσποτικοῦ θρόνου ταῦτα δὲ ἐτελεώθησαν
 ἐπιστάσει τοῦ ταπεινοῦ Θεοσιδέου ἀρχιδιακόνου τοῦ
 ρηθέντος μικροπολίτου καὶ ἡγουμένου τῇ αὐτῇ μοῇ
 ἐν ἧτι ἀπὸ θεογονίας αἰγνῶ διὰ χειρὸς Ἀναστασίου
 ἐν κώμῃ Καπεσώθου ἐν μηνὶ ἀπριλίῳ κξ "

